

да го удуши или да го извади вънъ и остави, тя рѣшила да направи послѣдното, обаче, не ѝ позволили, защото съ излизанието си изъ бѣчвата и тѣхъ щѣла да предаде. Тропотътъ и разговора изъ стаятъ се чувалъ. Нахлувачието на турцитѣ въ избата приближавало. Дѣтето взело да пшшка, че било тъмно, задушено, а като ревнало, майка му го постиснала за гуната и то се прострѣло. Въ сжщото врѣме се прострѣла една отъ женитѣ, прострѣлъ се други, всички се задушили, никой вече не можилъ да говори, и ако въ тѣзи минути турцитѣ да нахлули въ избата, по бодритѣ въ бѣчвата взели да търсатъ враната, нѣ не били въ състояние да я отворатъ. Турцитѣ не се бавили въ избата и единъ отъ затворницитѣ въ бѣчвата сполучилъ да набара вратата, отворилъ, измъкналъ се на вънъ, испеглилъ и другитѣ единъ по единъ, както и Недѣля съ мрътвото дѣтенце, отишли въ градината, гдѣго отъ чистия въздухъ се съзвели и полумрътвото дѣтенце изново се съживило. Сутренята турцитѣ почнали да гонятъ кокошки изъ градината. Кокошкитѣ се разбѣгали, нѣ вмѣсто тѣхъ, турцитѣ избили мъжете, женитѣ и дѣцата, а само Недѣля жива оставили. Единъ отъ манафитѣ съгледалъ златния ѝ пръстенъ, уловилъ я за прѣста, извадилъ ножа за да го отрѣже, обаче, тя прибързала да го измъкне, предала го и прѣтъгъ си избавила.

Тана, съпругата на Марина Ильовъ, въ онова врѣме, когато турцитѣ почнали изъ улицитѣ да убиватъ кого гдѣто застигнатъ, намирала се въ домътъ си съ три-годишното си момиченце Пенка, а мъжътъ ѝ се случилъ изъ градътъ. Уплашена отъ грѣмежа на пушкитѣ и писъцитѣ наоколо, подпрела вратитѣ, влезла съ дѣтенцето си въ една отъ избитѣ и се заключила. Къщата имъ като по здрава измежду съседнитѣ, тамъ подирили спасение и нѣкои отъ съседитѣ, сжщо и нѣкои селяни. Тѣ като испълнили двора, подпрѣли вънкашнитѣ врати съ дървета и камъни, едни влезли въ втората изба, която била отворена, а други се качили по таванитѣ. Вечерята турцитѣ нѣколко пхти хлопали на вратитѣ, напжвали, нѣ не губили врѣме да ги крхтятъ. Обаче, сутренята ги разбили съ брадви, влезли въ двора, почнали да викатъ, да стрѣлятъ, скрититѣ въ избата единъ слѣдъ други се проточили, поднасяли кой каквото има върху си и молили за милость. Най-първо се показалъ дядо Стоянъ Тумбата, долгеръ Янко и нѣколко селяни, нѣ турцитѣ изгърмѣли и на мѣсто ги оставили, а послѣ се впуснали къмъ